Hlavní název: **Zpráwa o slowanském ewangelium v Remeši**
Autor: **Václav Hanka**
Vydavatel: **Tiskem synůw Bohumila Háze**
Vydáváno v letech: **[1840]**
Stránky: **[1a], [1b], [1], [2], [3], 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, [10a], [10b], 11, [12], [13], [14]**

ZPRÁWA

ZPRÁWA

o

SLOWANSKÉM EWANGELIUM W REMEŠI.

Od

WÁCLAWA HANKY,

Rytjře řádu sw. Wladimjra, Knihownjka národnjho Museum, král. české Společnosti řádného a waršawské, krakowské, wilenské, šleswig. holštein. lauenburské, pomorské a slezské auda dopisugjcjho.

(Wyňatek z Časop. Mus. na r. 1839 sw. IV.)

W Praze.

Tiskem Synůw Bohumila Háze.

Pochybnost a negistota, w které gsme až posawad z ohledu na starobylost a půwod slowanského ewangelium w Remeši se nacházeli, ay teď nagednau a mimo nadánj k weliké našj radosti zmizela! Chtěgjce laskawého čtenáře uwesti na stanowiště, s něhož by sám o wěci náležitě sauditi mohl, klademe zde předewšjm zprávu o rukopisu tom [1]), gakž gi p. Strojew w ruských nowinách podal, potom pak k nj swé oprawy a přjdawky připogjme.

Ze Sewernj Wčely Nr. 260 dne 16/28 Listop. 1839.

Několik slow o glagolitické části slowanského rukopisu, na kterýž přjsahali králowé francauštj při swém korunowánj.

(Z listu do Wjdně k ***)

. . . . . . Zdělugi Wám nowinu, kteráž Wám důležita bude, gakožto znateli a milownjku glagolické pjsmenosti. To, co sem dřjwe psal (zakládage to na filologických i paleografických srownánjch) o čase, ku kterémuž náležj tento slowanský rukopis, na kterýž přjsahali králowé francauzštj při korunowánj swém w Remeši, potwrzuge se nynj položitelným důkazem. Žádage doplniti pátránj swá o tomto zwláštnjm rukopise, wytištěná w Žurnale Ministerstwa Národnj Oswěty (1839, N. 1. str. 87—103), psal sem do Pařjže, ke společnému našemu známému Sylwestru [2]), a prosil sem ho, aby pro mne facsimile s poslednjch slaupcůw glagolické části Remešského rukopisu sňal. Sylwestre z dobroty swé neodřekl mi w prosbě: zagel do Remeše, a před týdnem poslal mi fac-simile se třj poslednjch slaupcůw. Počna rozbjrati glagolické klikyháky (karakuli), spatřil sem, že na konci Remeš-

---

1) Rukopis ten, dlauho za ztracený powažowán, záležj ze *dwau* půwodně docela rozdjlných a gen pozděgi do gedné knihy swázaných *částek*, totiž z *cyrillské*, 18 listůw, a *glagolické*, 29 listůw, dohromady 47 listůw we kwartu. Wiz Časop. toh. Ročnjk 1838. sw. II. str. 252—254.

2) Professoru krasopisu w Pařjži a wydawateli wýtečné zbjrky snjmkůw s rukopisůw, wycházegjcj pod titulem: Paleografie universelle.

ského rukopisu nacházj se přjpiska, psána tauž rukau, gako i celá glagolická část manuskriptu. Z této přjpisky gewj se, že Remešský rukopis náležj k 1395 roku, že kyrillowská část geho, psána gakýmsi otcem Prokopiem, byla wlastnostj gakéhosi Nebožwjka Karela, i darowána od něho w *slawěnitý* klášter t. g. monastyr, do kostela sw. Trogice ke cti swatým Jeronýmu i Prokopiu. Litugi, že Wám nemohu dostawiti samého fac-simile, neboť sem ge předložil w naši Akademii Wěd; aspoň Wám posélám geho obsah, wypsaný ode mne s neywětšj spráwnostj (s weličajšeju točnostiju).

„ЛѢТЪ ГН̃ХЪ. 1. 3. 9. 5. (Ѵ. Т. П. Д.) СВАТО ЄВН̃ЛЇЄ А ЄП̃ЛЇЄ ЄСТО СѸПЇСАНЇ СЛОВѢНСКНМЪ ѢѮКЄМЪ. ТЇЖ МАЖЇ СПЇЄВАНЇ БЇТЇ НЪГОДЇ. КДЇЖЪ ОЦ̃ТЪ ПОД КОРѸНѸ МШЇ СЛѸЖЇ.

А ДРѸГА СТРАНА ТЇЄ ХВ̃О КНЇЖЄКЪ. В НЄНЖЪ Є̑ ПО ВР̃Ѣ РѸССКЕГО ѮК̃НА. ПСАЛЪ ЄСТЇ ПРОКОПЪ ОЦ̃ТЪ СВ̃Ѹ РѸКѸ. А ТО ПЇСМО РѸССКЕ ДАЛЪ НѢБОЖВЇКЪ КАРЕЛЪ. КЮ ВР̃ВЇ ЦР̃Ъ РѮЇМСКЇ. КО СЛАВѢНЇТОМѸ ВО КЛ̃ШТРѸ. АКЕ ЦТЇ СВАТЄМѸ ЄРОНЇМѸ. Ї СВАТЄМѸ ПРОКОПѸ. ГОСПОДЇНЄ РАѴЪМѸ ДАТЇ ПОКОЇ ВЇЄНѴНЇ. АМ̃НЪ."

(Toby bylo: Lét hospodnich 1. 3. 9. 5. (č. t. p. d.) swiato evangelie a epistolie jesto supisani slowienskim jezykem, tiž maži spie.vani biti ngodi. kdiž ocet pod korunu mši služi.

A druga strana tie christowo knižek w nenž jest po wierie russkeho zakona. psal jesti prokop ocet swu ruku. a to pismo russke dal niebožwik karel kiuwrwi car rzimski ko slawienitomu wo klašteru swiatemu ieronimu. i swiatemu prokopu. hospodine račmu dati pokoi wienčni Amen.)

Takowým způsobem, přjpiska ta w několika řádcjch zničuge wšecky do nyněgška panugjcj domněnky, wše předpoklady o Remešském rukopise. Pamatugte se, gak mnoho a gak různohlasno psali o něm učenj filologowé! Gedni, spolu s Alterem, dokazowali, že gest laupežně wzat z řiznice (sakristie) Konstantinopolského chrámu sw. Žofie od owladěwšjch 1204 roku Carhrad křjžákůw; druzj, spolu s Dobrowským, twrdili, že gest darowán francauzskému králi Ludwjku swatému od srbské panownice Heleny; třetj, že gest přiwezen do Francie od Anny, dcery Jaroslawowy; čtwrtj. . . . . než wšech nenj ku přečtenj. Gá pak

zůstáwám při prwnjm mjněnj swém o zgewenj se rukopisu toho we Francii, wyloženém ode mne w Žurnále Min. Nár. Oswěty [3]).

Z poslaných mně fac-similij, a z bywšjho u mne prwé [4]), widěti, že glagolická časť rukopisu zcela nenj Ewangelium, gak za to drželi do těch dob. Ona zawjrá w sobě zlomek gakési bohoslužebné knihy, neboť w nj spolu se čtenjmi z Ewangelij nacházegj se také čtenj ze starého zákona (ku přjkl. na poslednjm listě z knihy Jesusa Siracha hl. 45, řádka 1—6.) Následowně glagolická časť Remešského rukopisu nenj pokračowánj w kyrillowské, gežto gistotně w sobě Ewangelia zawjrá. W připomenutém wýše článku mém ukázal sem, čjm se končj kyrillowská časť Remešského rukopisu i čjm se počjná glagolická . . .

W Petrohradě $\frac{3}{15}$ listop. 1839. *Sergij Strojew.*

Weliké djky wzdáwáme Sergiju Michailowiču za postaránj a weliké djky professoru Sylwestru za wěrné snětj fac-simile, předloženého práwě ruské Akademii Wěd. Z wýše wytištěného obsahu ale powjme, že tento gakýsi Nebožwjk Karel gest welmi znamenitá osoba, a onen gakýsi Prokopij pro staroslowanskau literaturu geště znamenitěgšj, gakž to každý pozná sám, když řádky giným rozdělenjm slow a nepatrným změněnjm několika liter, a gak se nám zdá, newiděwše ani rukopisu, ani snjmku těchto řádků, *wěrněgi* a *sprawněgi* zde postawjme [5]), nežli w glagolitice newelmi zběhlý p. Strojew. Odkud ale cerkew sw. Trogice w péro pana Strojewa zablaudila, nepochopugem.

„ЛѢТЪ ГН҃ХЪ. 1· 3. 9. 5. (Y. Т. П. Д.) СВѦТО ЄВНЛ҃ІЄ А ЄП҃ЛІЄ ЄШТО СȢ ПІСАНІ СЛОВѦНСКІМЪ ѦꙘКЄМЪ. ТІЖ МАЈІ СПІЄВАНІ БІТІ НА ГОДІ. КДІЖЪ ОТ҃ЦЪ ПОД КОРȢНȢ МШІ СЛȢЖІ.

А ДРȢГА СТРАНА ТІЄХТО КНІЖЄКЪ. В НЄНЖЪ Є ПО ВР҃Ѣ РȢССКЄГО ꙘКНА. ПСАЛЪ ЄСТІ ПРОКОПЪ ОТ҃ЦЪ СВȢ РȢКȢ. А ТО ПІСМО РȢССКЄ ДАЛЪ НЄБОЖТІКЪ КАРЄЛЪ. YТВРТІ ЦР҃Ъ РꙘІМСКІ. К ОСЛАВѢНІ ТОМȢТО КЛ҃ШТРȢ. А КЄ ЦТІ СВѦТЄМȢ ЄРОНІМȢ. І СВѦТЄМȢ ПРОКОПȢ. ГОСПОДІНЄ РАYЪ МȢ ДАТІ ПОКОІ ВІЄYНІ. АМ҃НЪ.“

---

3) Toho geště w Praze nemáme.

4) Totoť giž 1831 roku wyhotowené fac-simile zde přikládáme.

5) Glagolické *je* ⱍ w *magj* četl pan Strojew za ž; *č* za *k* a skoro wšecky *t* ш za *w* ш; zdaž w slowech *ruského* a *ruské* podwogné *s* stogj, newjme, tak gako zdaž nenj w rukopise *druhu stranu.*

To gest w českém gazyku glagolickými literami a čte set takto:

»Let hospodinowých 1395 Swato Evangelie a Epištolie, gešto sú pisány slowanským gazykem, tyž magj zpiewány býti na hody, když otec pod korunú mši slúžj.«

»A druhá strana tiechto knjžek, w niejž gest po wieře ruského zákona, psal gesti Prokop otec swú rukú [6]. a to pjsmo ruské dal nebožtjk Karel čtwrtý ciesař rzimský k oslawienj tomuto klášteru a ke cti swatému Jeronýmu i swatému Prokopu. Hospodine rač mu dáti pokog wiečný. Amen.«

Gak často s bolestj srdce sem mysljwal: což pak ani literky slowanského pjsma z časůw prwnjho křesťanstwj w Čechách, ani ze slowanského kláštera na Sázawě přepiaté horliwosti latinské neušlo? A hle, po osmi stech letech záslona se nám odkrýwá. O dobromyslný Durichu! o blahosměrný Speranský! o přjsnosaudný Dobrowský, kte-

---

6) K tomuto kostelu Karel čtwrtý leta ut supra (1348) přistawěti dal klášter sw. Jeronyma, do kteréhož uwedw Mnichy Slowáky, gim *knih Slowanských* přichystal *množstwj*, aby tim Jazykem wšecky služby činili, a vstanowil gim opata *korunowaného* etc. Paprocký in Diadocho str. 363. — Za Opata Pawla II. Rota Žižkowa, obořila se na klášter, chtěgjc geg zkazyti. On newěda o giné radě, poručil klášter odewřjti a wyšel s bratry w kněžské raucho oblečenými proti wogákům s Tělem Božjm —, žádage, aby se upokogili a Chrámu Božjho od Cýsaře Karla ku pocliwosti Národu Slowanskému, z kteréhož Čechowé pošli, wystaweného, nebořili. Přisljbila to učiniti Rota wogenská, ale aby bez meškánj gim pod obogj spůsobau podáwáno bylo, což Opat učinil, a po přigjmánj přinucen gsa k tomu, otewřel Zákrystygi, odkudž wzato *Klinotůw weliké množstwj*. Tamž str. 364. — Že bylo mezi těmi klenoty i to Ewangelium, na gehož bohatých deskách ostatky Swatých zasazeny byly, gest welmi k wjře podobno. Ale gak se do Remeše dostalo?

Prawě tak Karlem IV. chrámu sw. Wjta darowané Ewangelium sw. Marka, z pokladu k oltáři slawně na hody nošeno a zpjwáno býwalo. A gako to neystaršj posud známý rukopis latinský, tak ono neystaršj rukopis slowanský gest, nebo neystaršj posud známé Ostromjrské Ewangelium w Petrohradě, psáno bylo l. 1057, a sw. Prokop, kterýž wysokého stářj došel (umřel 25 břez. 1053), wyhotowil ho *swú rukú*, spjše geště gako paustennjk, aneb geště snad před odchodem z učenj, aby na paušť knihu měl, než gako opat.

rýžs mi neyposléz tebe z Prahy prowázegjcjmu o osudech slowanského obřadu w Čechách mnoho wyprawowal [7]), že ste se nedočkali radosti té!

O swatém Prokopu postawjme zde několik řádkůw z legend od 12ho až do 17ho wěku, a o cjsaři Karlu IV. zkrátka co se týče založenj a nadánj slowanského kláštera, nynj w Emauzjch řečeného.

»Tempore siquidem Ducis Oudalrici, in divino cultu viri magnifici, fuit Heremita Procopius nomine, natione Bohemicus de villa Chotun, Sclauonicis litteris a Sanctissimo Quirillo Episcopo quondam inventis et statutis, canonice admodum imbutus, in saeculo presbyter eximius, honesta vitae et casta mysteria celebrans, postmodum infula monasticae armatus professionis, solus cum solo Deo in fidei pignore inconvulsus deguit.« *Anonymus Sazaviensis apud Cosmam.*

Z toho gest w Passionalu w Museum z 13ho wěku: »Byl w czeskey zemi geden opat, gemužto gmie bylo Prokop. czech vrozeni. Gehoz swati Kwirillus biskup. slowenskemu pismu nauczyl. Nayprwe byl swieczky knyez wšye czty plni przyklada przieswateho. zywota przieczysteho.«

Z legendy, gegjž negmenowaný spisowatel prawj, že gi ze sauwěké w slowanském gazyku sepsané přeložil, dokládage se: Deo tamen conscio teste, historia veridica, de sclavonicis litteris in latinitatem translata, cujus materiam succincte adorior explicare. — »Procopius natione Bohemigena ex ingenuis parentibus etc. — cuius origo extat ex quodam territorio, cui nomen vulgariter Chotim. Qui nimirum ab ipsis infantiae rudimentis Deum, fontem vitae sitiens etc. — Videntes eius praeclari genitores pueri tantam gratiam Dei in eo rutilare, commendaverant eum in castro Visegradensi Magistro liberalium litterarum studiis, ut eorum informatione coelestibus institueretur disciplinis, ubi tunc temporis famosum studium Sclavonicae linguae vigebat, Ibique egregios magistrorum theoriae quotidie carpebat fructus, cum verba, quae in sacris codicibus legebat, mox in opera cum Dei adjutorio vertebat etc.

Slowanské legendy neznáme, ale podobná gest w českých rýmech počjnagjcj: Slyšte staří i wy dieti etc. Starobylá skládanie Djl 1. str. 1.

»Swatý Prokop gest slowenského roda
Nedaleko ot českého Broda
Tu wes dobře Bóh rozplodil
W nieižto sie ten swatý narodil
Téi wsi imie Chotuň diegi
W nieižto bydleše starý kmet etc. —
Prokop ot dietinstwié swého

7) L. 1828 prowázel sem Dobrowského o sw. Ludmile na Tetjn, on gel do Chudenic a wjce se newrátil.

By chowanie welmi čsného
Po Bozie tworci túžieše
Swietskú slávu potupiše etc. —
Widúce to roditeli
Jakého synáčka gmieli,
Wzechu mezi sobú radu
Chtiéc geg sláti k Wyšehradu
K mistru na slowo wzatému
By geg učil čtení wsiemu
Kdež slawné učenié bieše
W slowenském iazycie ktwieše
Tu Prokop w učenié lónie
Čital wzdy s snahú w zákonie
A kehdy tu w krátkém časie
Tomu písmu nauči sie
Mistři sie tomu diwiechu.
Mezi sobú tak mluwiechu etc.

Ze starého Missalu, gegž měl někdy prof. Pelzel, a kterýž nynj bez pochyby s geho knihami w knihownu na zámek Děčinský přišel: »Erat s. Procopius bohemus oriundus de quadam villa Chotin, non longe a Praga, a beato Cyrillo slavonicis apicibus episcopo imbutus, in Wiſsegradum a parentibus nobilibus ad scolas ad literas appositus etc.«

Giž Cruger »Sacri pulveres 1663«, gakož i Buzelinus skoro téhož času, o slowanském gazyku žádné zmjnky nečinj. Prwnj die XXV Martii prawj: »A. D. 1053 Procopius, Confessor Eremita et sazawiensis Monasterij Abbas etc. — Antequam Benedictinum cucullum Brzevnoviae indueret Procopius, Wissehradi ad s. Clementis sacerdos sacra administrauit. Nati in Bohemia tam eximij Coelitis cunas, non civitas aliqua regia, sed Chotaunum, Bohemo-Brodam inter & Curzimum regias urbes situs Pagus, sibi vindicat etc.«

Buzelinus též geg giž do Břewňowa, aby slowanstwj ukryl, sázj: »Breunoviae in Bohemia S. Procopii Abbatis. Hic Cothumae in Bohemia natus, Pragae litteris imbutus et sacerdotio initiatus est. Sed altiora animo concipiens, a monacho quodam Breunoviensi monasticis institutus disciplinis, mox vitae ab humanis sejunctae negociis normam accepit etc.«

O zastawenj liturgie slowanské w Sazawě dj Anonymus Sazaviensis apud Cosmam, pag. 102.: Et libri linguae eorum deleti omnino et disperditi nequaquam ulterius in eodem loco recitabuntur. A opět pag. 204. Idem Abbas (Diethardus) libros, quos non invenit loco sibi commisso, praeter *sclauonicos*, ipsemet nocte et die immenso labore conscripsit etc.

To o sw. Prokopowi na ten čas dosti řečeno buď: teď geště o cjs. Karlowi a klášteru Slowanském w Praze několika slowy se zmjnjme.

Dne 19. listop. 1347 wydal cjsař Karel IV. základnj list na založenj kláštera benediktinského pro Slowany na předměstj Pražském ke cti swatým slowanským Cyrillu, Methodiu, Wogtěchu a Prokopu, pak sw. Jeronýmu, poněwadž tento, gak se tehdáž za to mělo, biblj z hebregského w slowanský gazyk přeložiti měl. Karel nařjdil, aby se w tomto klášteře mše, pjsně, hodiny a wšecky služby božj, gakož to papež Klement VI. byl schwálil, a gakož w slowanských zemjch za obyčeg magj, wždy w slowanském gazyku drželý. Ku konci listiny té prosj nástupnjky swé a napomjná ge welmi přjsně, aby nic neměnili, a kdoby se předce opowážil gináče činiti, na toho hněwu božjho žádá. Dne 23 srpna 1348; 18 a 20 ledna, pak 1 a 20 listop. 1349; 15 a 17 listop. 1350; 28 unora 1351; 13 ledna a 1 listop. 1352 rozmnožowal důchody gegich platy a dědinami, a dne 26 srpna 1356 nadal ročnj důchod deseti hřiwen pro gich pjsaře, aby pro klášter ustawičně knihy w šlechetném gazyku slowanském (nobilis linguae slavonicae) psal a přepisowal. Dne 23 března 1372 we středu po weliké noci odebral se slawně Karel se synem swým Wáclawem w králowské ozdobě, w průwodu Wáclawa wéwody a wolence Saského, Jana arcibiskupa a wolence Mohucského, arcibiskupůw Pražského a Ostřehomského, biskupůw Métského, Augspurského, Pařjžského a Neuburského, wéwody Opolského a giných knjžat swětských w nowé město Pražské, a dal slowanský klášter arcibiskupu Pražskému co neyslawněgi poswětiti. Na wšecko to gsau listiny tištěny w knize F. M. Pelzel's Karl der Vierte König in Böhmen. Prag 1780. we dwau djlech.

Přiložený snjmek takto se čte:

1) *Cyrillská část.*

welika. čelowěci-že čudišasja glagoljušče kako-s' jest'. jako i wětri i more posluša jego.
Měsjaca togo 27 strasť swjatomu nesteru. i kapeline Evangelie išči septembrja w: 2:
Měsjaca togo w 30 pamiat' swjatomu Kyriaku patriarchu i zinowiju. Evangelie pis. septembrja w: 3:

MĚSJACA NOJEM'BRJA

w. 1. deň pamjať swjatoma bezm'zd'ni koma kuz'my i d'm'jana Evangelie ot Matheja

Wono wremja priz'wa isus učeniky
swoja. i dasť im' wlasť
na dusěch nečistyich d-
a izgonjat' ja i cěli-
ti wsjak nedug i w'

Text ten z Ostrožské biblj:

Math. VIII. 27. welïa. čelowěcy-že čudišasja glagoljušče. kto jest' sej, jako i wětri i more poslušajut jego.

Oktewrij 27 swjatago mučennika nestera.

Oktewrij 30 swjatych mučennik zěnowïa i zěnovii.

MĚSJACA NOJEMWRIA.

1. swjatych besrebrenik kozmy i damiana

Math. X. I. Prizwaw obanadesjate učennika swoja dast im wlast' na dusěch nečistych, jako da izgonjat ich iscěliti wsjak nedug i wsjaku etc.

2) *Snjmek glagolické části:*

tost' poda bli | žiki. Koruna bratii
jako nasaždjanie | w gorě liwansce.
sada slawu bogu ot | ust' swoich i wi-
me christowo. slawa jego je
w cerkwi christowy.

OT LUKI

W(o)no wrěme. rče isus učenikom s
woim'. Niktože w | žigajet'. swětilnika
i postawlajet' i po | d spudom' na na
sweščnici. da wcho | dešče w dom wid-
et' swět. Swětilnik . . .

Text ten z Ostrožské biblj:

Okrest jego wěnec bratii. jako pro- zjabenie kedrsko w liwaně i obyidoše jego etc. — Eccl. L. 13.

Niktože ubo swětilnika wžeg, w skrowě polagajet, ni pod spudom, no na swětilnicě, da wchodjaščei swět widjat. — Luk. XI. 33.

Z těch několika řádečkůw Ewangelii a Siracha dá se arci welmi málo o gazyku cyrillské i glagolické části Remešského rukopisu sauditi, wšak srownánj Ostrožského textu s tjm ukazuge patrně weliký rozdjl přeloženj.

Ze wšeho, co gsme napowěděli, gasně wyswitá, že Čechům náležj sláwa neystaršjho teď známého cyrillského ewangelium: nebo položjmeli, že sw. Prokop rukopis ten geště před swým paustennictwjm napsal

ѕелика· чавцижечѫ

дншасѧглаще·ісаікось

ѥсть·ѧконтрнимюде

послоушаетo·

Мцⷭа тго:ѕ і:стрⷭ стмꙋ

нестероу·нікапеанине еуⷣ

нщнсе и твраѧ вв:б:

Мцⷭа тго въ·л· паⷨ стмꙋ

курнагсꙋ·патрнарⷯ изино

кнѫ·е уⷣ пн сеⷭптврѧвв:г:

Мцⷭа ноемьвра

въ·а·днь паⷨ стма безмьзавни

ісма·коуꙁьмаиды мьѧна

еуⷣ ѿ матѳеа

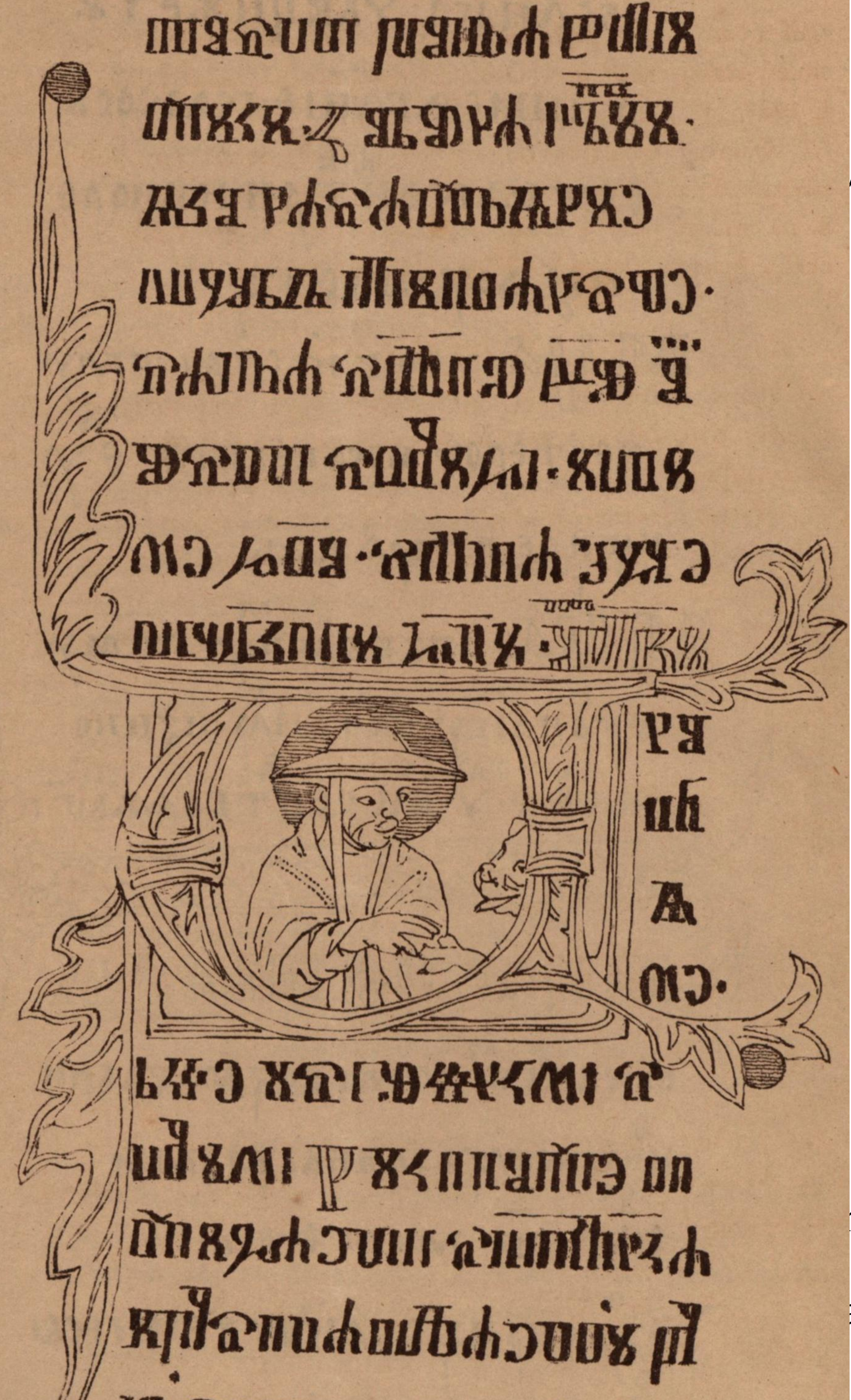
Вⷪь: призьвавъ оученикы

своѧ·даст имъ власть

надⷭхь нечистыихъ д

а изгонатьѧ и цѣли

ти вьсакъ недоугъ и вь

C. Hennig.

(což gistě k wjře podobno gest), budeme mjti rukopis aspoň o půl stoletj staršj, nežli gest Ostromirowo ewangelium w Petrohradě, psané l. 1057.

Ostatně odsjláme čtenáře ku přečtenj toho, co *Dobrowský* we swém spisu: Geschichte der ältern böhmischen Literatur. Prag 1818. 8. na str. 46—63, o osudu slowanské liturgie a cyrillského i glagolického pjsemnictwj w Čechách důkladně wyložil.

P ř j d a w e k.

Práwě když přjtomná zpráwa giž byla wysazena, dostali sme z pošty Nro. 50. Lwowských Rozmaitości od 14 pros. 1830 s tjmto oznámenjm:

»Pjsmo Journal général de l'instruction publique z měsjce zářj r. b. zawjrá rozprawu o rukopise slowanském nacházegjcjm se w bibliothece města Remeši (we Francii) známém učenému swětu gmenem: Le texte du Sacre, na kterýž, gakož podánj i swědectwj děgepisců w znj, přjsahali dáwnj králowé francauzštj, když ge w chrámě Remešském mazáno. Spisowatelem té rozprawy gest pan Jastrzębski, kterýž cwiče se w králowské škole diplomatické (w Pařjži) w uměnj čtenj, rozuměnj i oceněnj autentických pjsemnjch pomnjků, gel do Remeši z poručenj býwalého ministra oswěty, pana Salvandy, w aučelu wyšetřenj powahy a wážnosti téhož slowanského rukopisu, i následky wyšetřenj swého zawřel w zmjněné rozprawě. Dle něho rukopis ten gest celý slowanský a dělj se we dwě části, z nichž gedna psána gest wlastnoručně od sw. Prokopa opata kláštera Sazawského w Čechách okolo 1010—1040 r., druhá pak část náležj gednomu z mnichůw kláštera sw. Hieronýma (w Praze), založeného od Karla IV. r. 1349. Obě části zawjragj naučenj na neděle i swátky, wyňaty z nowého zákona. Dlauhý čas takowá newědomost panowala, že rukopis ten za armenský držáno; teprwa Petr Weliký w čas přebýwánj swého we Francii prwnj geg za slowanský uznal.

(což gisté k wjre podobno gest), budeme mjti rukopis aspoň o půl stoletj staršj, nežli gest Ostromirowo ewangelium w Petrohradě, psané l. 1057.

Ostatně odsjláme čtenáře ku přečtenj toho, co *Dobrowský* we swém spisu: Geschichte der ältern böhmischen Literatur. Prag 1818. 8. na str. 46—63, o osudu slowanské liturgie a cyrillského i glagolického pjsemnictwj w Čechách důkladně wyložil.

P ř j d a w e k.

Prawě když přjtomná zpráwa giž byla wysazena, dostali sme z pošty Nro. 50. Lwowských Rozmaitości od 14 pros. 1830 s tjmto oznámenjm:

»Pjsmo Journal général de l'instruction publique z měsjce září r. b. zawjrá rozprawu o rukopise slowanském nacházegjcjm se w bibliothece města Remešj (we Francii) známém učenému swětu gmenem: Le texte du Sacre, na kterýž, gakož podánj i swědectwj děgepisců znj, přjsahali dáwnj králowé francauzštj, když ge w chrámě Remešském mazáno. Spisowatelem té rozprawy gest pan Jastrzębski, kterýž cwiče se w králowské škole diplomatické (w Parjži) w uměnj čtenj, rozuměnj i oceněnj autentických pjsemnjch pomnjkůw, šel do Remešj z poručenj býwalého ministra oswěty, pana Salvandy, w aučelu wyšetřenj powahy a wážnosti téhož slowanského rukopisu, i následky wyšetřenj swého zawřel w zmjněné rozprawě. Dle něho rukopis ten gest celý slowanský a dělj se we dwě části, z nichž gedna psána gest wlastnoručně od sw. Prokopa opata kláštera Sazawského w Čechách około 1010—1040 r., druhá pak část náležj gednomu z mnichůw kláštera sw. Hieronýma (w Praze), založeného od Karla IV. r. 1349. Obě části zawjragj naučenj na neděle i swátky, wyňaty z nowého zakona. Dlauhý čas takowá newědomost panowala, že rukopis ten za armenský drženo; teprwa Petr Weliký w čas přebýwánj swého we Francii prwnj geg za slowanský uznal.